

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Szentenszky István felszámolóbiztos (....) által képviselt felperesnek a Dávid, Stanka, Szikla Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt alperes ellen adásvételi szerződés létrejöttének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. február 19-én kelt 32.G.44.632/2014/13. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget, az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétfélmillió-öttszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az Egri Törvényszék a (Heves Megyei Bíróság) 2009. december 4-én megállapította a felperes fizetéseképtelenségét, egyben elrendelte a felszámolását, felszámolónak azZrt-t jelölte ki (továbbiakban felszámoló).

A felszámoló a perben nem álló Zrt. hitelezői igényét 2010. augusztus 24-én nem vitatott követelésként vette nyilvántartásba, a tőkekövetelést „49/D” kategóriában.

A felszámoló a 2010. ... 26-án megjelent Céglközönyben nyilvános pályázat keretében meghirdette eladásra a felperes ingóságait, a termeléshez szükséges berendezéseket és fémmegmunkáló gépeket. A pályázónak 90 napos ajánlati kötöttséget kellett vállalnia. A pályázati felhívás tartalmazta azt is, hogy a nyertes pályázóval történő szerződéskötés az eredményhirdetésről értesülést követő öt napon belül esedékes.

A Zrt. 100 %-os tulajdonában álló alperesi jogelődKft. 2010. szeptember 10-én nettó 200.000.000 millió forintos ajánlatot tett a meghirdetett gépekre, és úgy nyilatkozott, hogy a vételi ajánlati kötöttségét a beadási határidőtől, 2010. szeptember 13-tól számított 90 napig tartja fenn.

A felszámoló az alperesi ajánlatot a pályázatból kizárta. A felperes és azKft. 2010. szeptember 22-én nettó 50.000.000 forint vételár ellenében adásvételi szerződést kötött a meghirdetett ingóságokra.

Az alperes, valamint aZrt. 2010. október 26-án a felszámoló intézkedésével szemben kifogással élt. A Fővárosi Ítéletábra 11.Fpkf.44.696/2011/4. számú végzésével a kifogást elutasító elsőfokú végzést megváltoztatta, és a felszámoló 2010. szeptember 20-ai azon jognyilatkozatát, melyben az alperesi pályázatot érvénytelennek nyilvánította, megsemmisítette.

A Zrt. keresetet nyújtott be a Fővárosi Törvényszékhez, amelyben a pályázat eredményeképpen megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását kérte. Az ügyben jogerős határozatot hozó Fővárosi Ítéltábla a 11.Gf.40.691/2013/2. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatva megállapította, hogy a Kft. „f.a.” és a Kft. közötti, 2010. szeptember 22-én megkötött ingó adásvételi szerződés érvénytelen és az eredeti állapot helyreállítása iránt is rendelkezett.

A felszámoló 2014. október 9-én kelt levelével értesítette az alperest, hogy a jogelődje által benyújtott pályázati ajánlat alapján a pályázat nyertesének a felszámoló az alperest hirdeti ki és felhívta, hogy jelenjen meg szerződéskötés céljából.

Az alperes a levélre nem válaszolt. A helyette nyilatkozatot tevő Zrt. felhívta a felszámoló figyelmét arra, hogy a Kft. az ajánlatában 90 napos ajánlati kötöttséget kötött ki, majd arra hivatkozott, hogy az ingóságokra vonatkozóan a Csődtv. 49/D. §-a alapján a felszámolónak új pályázatot kell kiírnia, másrészt a pályázati ajánlati kötöttség ideje megszűnt.

Az alperes a felszámoló felhívására a későbbiekben sem nyilatkozott és az adásvételi szerződés megkötése céljából a kapcsolatot a felszámolóval nem vette fel.

A felperes 2014. november 24-én előterjesztett, módosított keresetében elsődlegesen az alperes kötelezését kérte 200.000.000 forint vételár és ennek 2014. október 14-től a megfizetésig járó, Ptk. 301/A. § szerinti késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. Másodsorban a Ptk. 208. §-ában foglaltak szerint az alperes pályázati ajánlata alapján az adásvételi szerződés létrehozását kérte a peres felek között. Előadta, hogy a nyilvános pályázat útján meghirdetett ingóságokra Kft.-vel megkötött adásvételi szerződést érvénytelennek mondta ki a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.691/2013/2. számú ítéletével és elrendelte az eredeti állapot helyreállítását. A felszámolónak azon jognyilatkozatát, amellyel a pályázatra ajánlatot tevő alperesi jogelődöt kizárta, a Fővárosi Ítéltábla 11.Fpkf.44.696/2011/4. számú végzésével megsemmisítette. Ennek megfelelően felhívta a felszámoló az alperest a pályázati ajánlata alapján, hogy a szerződés megkötése céljából jelenjék meg a felszámolónál. Az alperes a felhívásra nem nyilatkozott, helyette az alperesi tulajdonos Zrt. tett nyilatkozatot, aki az ajánlati kötöttség megszűnésére hivatkozással tagadta meg az adásvételi szerződés megkötését. Állította, hogy az alperesi pályázatot érvényessé nyilvánító végzés, az adásvételi szerződést érvénytelenné nyilvánító ítélet, valamint az alperesi pályázati ajánlatnak a felszámolója által történt elfogadása alapján - a Ptk. 213. §-ában foglaltak szerint - a felek között 2014. október 14-én létrejött az adásvételi szerződés. A létrejött adásvételi szerződés alapján az alperes köteles a vételár megfizetésére.

Arra az esetre, ha a szerződés létrejötte nem lenne megállapítható, arra utalt, hogy a szerződés létrehozásának azon okból van helye, mert az alperes tevékenységét utasításokkal meghatározó és több esetben az alperes helyett nyilatkozó Zrt. a kifogásolási eljárás és a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti per megindításával és az eljárásokban előadott nyilatkozataival mindvégig azt akarta elérni, hogy a felszámoló az alperessel kösse meg az adásvételi szerződést.

Mindezek alapján az alperes megalapozatlanul hivatkozik a 90 napos ajánlati kötöttségre. Az előzményi bírósági eljárásokra tekintettel a perbeli ingóságok értékesítésére nem kell új pályázatot kiírni, mivel az eredményesen pályázó alperesi pályázat került elfogadásra.

Indítványozta a felszámoló meghallgatását arra nézve, hogy az adásvételi szerződés tartalmát illetően milyen megbeszélések folytak a felek között. A felszámoló nyilatkozni tud a korábbi perek és eljárások során a közte és az alperes közötti tárgyalások, levelezések tekintetében, illetőleg a

2014. év második felében történt egyeztetésekről.

Alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a felek között adásvételi szerződés, a perbeli pályázat és a beérkező ajánlat alapján az adásvételre szerződéskötési kötelezettség, előszerződés nem jött létre. A 2010. szeptember 10-i ajánlatát a pályázat előírásaival összhangban 90 napos ajánlati kötöttségvállalás mellett tette meg. Az ajánlati kötöttségek lejártá után több mint négy évvel az adásvételi szerződés nem hozható létre. Az ajánlati kötöttség lejártát követően a felperes felszámolójának a Csódtv. 49. §-a szerint új pályázatot vagy pedig árverést kell kiírnia, és ez alapján kell a pályázatra vagy árverésre beérkező legmagasabb érvényes ajánlatot tevő vevővel megkötnie az adásvételi szerződést. Hivatkozott arra is, hogy a pályázati felhívásban szereplő bánatpénz fizetési kötelezettség a szerződéskötés megghiúsulásának szankciója. Amennyiben a pályázati kiírás alapján a nyertes pályázó ajánlata automatikusan létrehozná a perbeli adásvételi szerződést, abban az esetben a pályázat bánatpénz fizetésére vonatkozó előírásai értelmetlenné válnának.

Hangsúlyozta, hogy még a pályázat eredményének kihirdetése sem jár előszerződést keletkeztető joghatással. A pályázat értelmében az adásvételi szerződés megkötésének elmaradása a kikötött bánatpénz elvesztését eredményezhette, de a pályázó még az ajánlatban vállalt ajánlati kötöttség idején belül sem volt kötelezhető az adásvételi szerződés megkötésére. A felperes megalapozatlanul hivatkozik a Fővárosi ítéltábla jogerős végzésére és ítéletére is. A végzés értelmében a pályázata érvényes és valós volt, ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla kifejezetten rögzítette, hogy a bíróság nem hozhatja létre az adásvételi szerződést az érvényessé nyilvánított ajánlat alapján sem. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban meghozott, hatályában fenntartó végzésében az ítéltábla álláspontját maradéktalanul osztotta. A jogerős ítélet pedig kifejezetten rögzítette a vételi szándékát fenntartó nyilatkozata körében, hogy „az eredeti állapot helyreállítása esetén a Kft. ismételt pályázna a 200.000.000 forint összegű ajánlattal a felszámolás alatt meghirdetett ingóságok megvásárlására”. Tény tehát, hogy az adásvételi szerződés létrejöttét, létrehozásának bírósági úton történő lehetőségét a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria még az eredeti állapot helyreállítása esetén sem találta megvalósíthatónak.

Ellenezte a felszámoló meghallgatását, egyrészt, mivel a felszámoló a felperes törvényes képviselőjeként már nyilatkozatot tehetett volna, másrészt, mert a peres felek között semmilyen egyeztetésre, tárgyalásra nem került sor az adásvételi szerződés tartalmával összefüggésben addig, amíg a szerződés érvénytelensége megállapításra nem került. Ezt követően pedig az ajánlati kötöttség lejártá miatt a szerződéskötéstől elzárkózott.

Az elsőfokú bíróság 2015. február 19-én kelt 32.G.44.632/2014/13. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperesnek 635.000 forint, az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint feljegyzett kereseti illeték megfizetésére. Az ítélet indokolásában a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Csódtv.) 49. § (1) bekezdése, valamint a 49/A. § (1) és (4) bekezdése idézését követően rögzítette, hogy a felek jogviszonyában még a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) szabályai az irányadóak. Az alperesi jogelőd 2010. szeptember 10-i ajánlata a Ptk. 211. § (1) bekezdése szerinti szerződés kötéseire vonatkozó ajánlatnak minősül. Ehhez az ajánlathoz kizárólag az alperes volt kötve, mégpedig az ajánlat tételeitől számított 90 napig. A Ptk. 211. § (2) bekezdése alapján ugyanis az ajánlattevő kötöttségének idejét meghatározhatja. Ezen kötöttségi időt az ajánlattevő a pályázati kiírás szerinti 90 napban határozta meg. A kötöttség idejének lejártát követően az ajánlatot tevő nem köteles az adásvételi szerződést megkötni, ajánlati kötöttsége megszűnik. A felszámoló 2014. október 9-én kelt nyilatkozata jóval az ajánlati kötöttség lejártát követően érkezett meg az alpereshez. Rámutatott, hogy az ajánlati kötöttség nem minősül a Ptk. 205. § (4) bekezdése szerinti mindkét felet terhelő szerződéskötési kötelezettségnek, illetve a Ptk. 206. §-ában szabályozott, a feleket terhelő

szerződéskötési kötelezettségnek. A határidőn túli elfogadó nyilatkozat miatt az adásvételi szerződés a távollévő felek között nem jött létre a Ptk. 213. § (1), illetőleg 211. § (2) bekezdése értelmében. Az adásvételi szerződés létrejöttének hiányában pedig megalapozatlan a felperes Ptk. 365. § (1) bekezdése szerinti vételár követelése.

A másodlagos kereseti kérelmet sem találta megalapozottnak, mivel a Ptk. 208. § (1) bekezdése alapján előszerződés a felek között nem jött létre. A felek nem abban állapodtak meg, hogy egy későbbi időpontban egymással szerződést kötnek, hanem a felperes felszámolója által kiírt pályázatra tett 90 napos kötöttségi idővel ajánlatot az alperesi jogelőd. Mindebből következően előszerződés hiányában a felperesnek nincs olyan anyagi jogi igénye, amely alapján a bíróságtól az adásvételi szerződés létrehozását és tartalmának megállapítását kérhetné.

Kifejtette, hogy szükségtelen volt a felperes felszámolójának a meghallgatása, hiszen az ajánlati kötöttség lejártá miatt nem volt relevanciája a perben annak, hogy 2014. évben milyen egyeztetések történtek a felek között az adásvételi szerződés tárgyában. Ezért a felperes felszámoló tanúkénti meghallgatására vonatkozó indítványát, mint szükségtelent elutasította.

Az ítélettel szemben a felperes fellebbezett. Elsődlegesen az ítélet keresete szerinti megváltoztatását, az alperes perköltségben marasztalását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását, a perköltség mérséklését kérte. Előadta, hogy az ítélet megalapozatlan és törvénytelen. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az egyéb peres eljárások indításával és az azokban tett nyilatkozataival a felperes mintegy fenntartotta eredeti ajánlatát és magát helyezte ajánlati kötöttségbe. Így nem helytállóan állapította meg, hogy a felszámolója az ajánlati kötöttség lejártát követően fogadta volna el az alperes vételi ajánlatát. Szükséges lett volna vizsgálni, hogy az alperes és „anyavállalata” a Zrt. az Egri Törvényszékre benyújtott kifogásukban arra kérték kötelezni a felszámolót, hogy fogadja el az alperes vételi ajánlatát és kössön vele adásvételi szerződést. A kifogás elutasítását követően benyújtott fellebbezésük is ezt támasztja alá. Az adásvételi szerződés megkötését azonban akadályozta az időközben már egy másik vevővel létrejött adásvételi szerződés. Az alperes „anyavállalatának” kereseti kérelme alapján azonban a Fővárosi Ítéltábla a megkötött adásvételi szerződést érvénytelennek nyilvánította, ilyen módon nyílt lehetősége arra, hogy másik ajánlattevővel kössön adásvételi szerződést. Az alperes peres eljárásokban tett nyilatkozatai ráutaló magatartással arra engedtek következtetni, hogy továbbra is szándékában áll az adásvételi szerződés megkötése. Ezt a gyakorlatot támasztja alá az a tény is, hogy egy másik felszámolási eljárásban az alperes az ajánlati kötöttsége lejártát követően megkötötte az adásvételi szerződést a felszámolóval. A perköltség tekintetében arra hivatkozott, hogy az eltúlzott mértékű és nem áll arányban a jogi képviselők által kifejtett tevékenységgel.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítási indítványainak nem tett eleget, holott az ügyben kardinális kérdés az alperes ráutaló magatartása, amivel fenntartotta ajánlati kötöttségét.

A tényállás teljes körű tisztázása érdekében kérte tanúként meghallgatni a felszámolóját. Utalt arra is, hogy a ...Zrt. és aZrt. a benyújtott kifogásai során mindvégig arra hivatkozott - és a kérelmei is erre irányultak - hogy az alperes 200.000.000 forintos vételáron az ingóságokat meg kívánta vásárolni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, a felperes áfával növelt másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes által létrehozni kívánt adásvételi szerződés tárgyát képező ingóságok nem részei a felszámolási vagyonnak, nem állnak a felperesi cégcsoportok tulajdonában, így a felperes azok tulajdonjogát sem tudja átruházni. Az ingóságok értékesítésre kerültek Kft. részére, így azokat a felperesi felszámolási zárómérleg sem tartalmazza. Az ingóságokat Kft. sem tudja már a felperesnek visszaszolgáltatni, mivelKft.

időközben azokat állítólagosan továbbértékesítette, illetve leselejtezte. ... Kft. 2014. évi mérlege semmilyen tárgyi eszközt nem tartalmaz, ezáltal az ingóságok felszámolási vagyona történő visszaállítására jövőbeli reális lehetőség nincs. Mindezek alátámasztására csatoltaKft.-vel 2015. augusztus 28-án létrejött megállapodását is, amelybenKft. akként nyilatkozik, hogy a jelen perrel érintett ingóságok már nála sem lelhetők fel, vele szemben semmilyen igényt nem kíván érvényesíteni.

Annak tényét, hogy a létrehozni kívánt adásvételi szerződés tárgyát képező ingóságok nem részei a felperes felszámolási vagyonának és Kft. vagyonának sem, a Fővárosi Ítéltábla 2016. február 10-i 15.Gf.40.652/2015/9/II. számú jogerős ítéletében való tényként fogadta el. Hangsúlyozta, hogy olyan szerződés létrejöttének megállapítása vagy létrehozása, amelynek tárgya nem létezik, „ex lege” kizárt. A felperes kereseti kérelme ekként lehetetlen szolgáltatásra irányuló (semmis) szerződés létrehozását célozta.

A fentieken túl az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesnek nincs olyan anyagi jogi igénye, amely alapján az adásvételi szerződés létrehozását és tartalmának megállapítását kérhetné a bíróságtól, de a Ptk. 208. §-a sem ad lehetőséget lehetetlen szolgáltatásra irányuló semmis szerződés létrehozására.

Az ajánlati kötöttség körében változatlanul állította, hogy annak lejárta után több mint négy évvel az adásvételi szerződés a pályázat és az ajánlat alapján nem hozható létre, annak létrejötte nem állapítható meg.

Hasonlóképpen nem hozható létre az adásvételi szerződés a közel négy éve tett vételi szándékát megerősítő, ajánlati kötöttséget nem tartalmazó nyilatkozat alapján sem. Az ajánlati kötöttség lejártát követően évekkel később megtett felperesi nyilatkozat pedig a Ptk. 211. § (2), illetve 213. § (1) bekezdése alapján szerződést nem hoz létre, különös tekintettel arra, hogy a felperes által állított adásvételi szerződés tárgyát képező ingóságok 2010. szeptember 22-től kezdődően nem álltak a felperes birtokában.

A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében, csatolva a felszámolási zárómérleg kivonatát, arra hivatkozott, hogy a 2016. február 19-én benyújtott, módosított záró mérleg az alperes állításával szemben tartalmazza az ingóságokat. Az alperes által csatolt megállapodás a teljes bizonyító erejű magánokirat kellékeinek nem felel meg, azt a felek nem cégszerűen írták alá, illetve azon két dátum is szerepel. Változatlanul állította, hogy az alperes - az ingóságok birtokának, illetve az ajánlati kötöttség időtartamának ismeretében - a kifogásolós eljárás több éves időtartama alatt többször is tett egyértelmű nyilatkozatot az ingóságok pályázat keretében történő megvásárlási szándékára nézve, ezért a szerződés ezen nyilatkozatok alapján létrehozható.

Az alperes előadta, hogy a felperes által a 2016. január 28-i előkészítő irat mellékleteként benyújtott, felperesi felszámoló által aláírt és a felperestől megkapott, teljes terjedelmében jelen beadványhoz mellékelte felszámolási zárómérleg nem tartalmazta a perbeli ingóságokat. Az eltérő tartalom kizárólag azzal magyarázható, hogy a felperes az alperesi nyilatkozatokra figyelemmel a már aláírt és átadott felszámolási zárómérleget átírta. Ugyanakkor mindkét zárómérleg első, Tájékoztató elnevezésű részének 4. oldalán található VII. vagyonfelosztási javaslat, felszámolói díj megállapítása fejezete tartalmazza, hogy „A vagyonfelosztási javaslatban az 1. számú mellékletben felsorolt ingóságokat összesen 448.214.000 forint értékben a zálogjogosult hitelezőZrt.-re osztja rá természetben a felszámoló, aki így ezen összeg erejéig szerez újabb megtérülést a felszámolási eljárásból.” Hangsúlyozta, ezen idézet a felperes keresetével és képviselt álláspontjával ellentétben álló. Állította, hogy a jóhiszemű joggyakorlás követelményébe ütköző, hogy a felperesi felszámoló a pillanatnyi érdekétől vezérelve hol feltünteti a zárómérlegben a nem létező/tulajdonában nem álló ingóságokat, hol nem; a nem létező/tulajdonában nem álló ingóságot hol a vagyonfelosztás részeként a Zrt. részére kívánja átadni, hol pedig rá kívánja átruházni. Ezen ellentmondó

nyilatkozatok figyelembe vételét is kérte.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset elbírálásához szükséges mértékben teljes körűen feltárta, a felperes által indítványozott, a felperes felszámolója tanúkénti meghallgatására vonatkozó bizonyítást a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján, mint a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelent, helytállóan mellőzte. Az elsőfokú bíróság a feltárt tényállásból a felperes eshetőlegesen előterjesztett kereseti kérelmei vonatkozásában minden tekintetben helytálló jogi következtetésre jutott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kifejtett indokaival egyetértett, azokat megismételni nem kívánja, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel csupán az alábbiakra mutat rá.

A Céglélelt 2010. augusztus 26-i számában megjelent nyilvános pályázati felhívás szerint a pályázatot benyújtónak 90 napos ajánlati költöttség volt szükséges vállallnia, az alperes ezen pályázati kiírásnak eleget téve tett ajánlatot akként, hogy a vételi ajánlati költöttségét a 2010. szeptember 13-i beadási határidőtől számított 90 napig tartja fenn. A Ptk. 211. §-ában szabályozott ajánlati költöttség jelen ügyben azt jelentette, hogy az alperes az ajánlatához az általa vállalt időhatáron belül kötve volt, és amennyiben ezen időn belül a felperes az ajánlatot elfogadja, az adásvételi szerződés létrejön. Ehhez képest a felperes felszámolója az ajánlatot nem hogy nem fogadta el, hanem az alperes ajánlatát jogsértően érvénytelennek nyilvánította és a szerződést az alperes által ajánlottánál jóval alacsonyabb vételáron - 2010. szeptember 22-én - a.... Kft.-vel kötötte meg. Ezt követően pedig az ajánlati költöttség leteltével az a függő jogi helyzet, amely az ajánlat megtételével alakult ki, bizonyosan megszűnt, tehát 2014. október 9-én kelt levelében foglalt, a felszámoló alperesi ajánlatot elfogadó nyilatkozatához már semmilyen joghatás nem fűződhetett.

A vételi ajánlat az eladóhoz címzett, a vétel tárgyát, lényeges elemeit meghatározó jognyilatkozat, ezért tévesen érvelt a felperes azzal, hogy a kifogásolós eljárásban, vagy az adásvételi szerződés érvénytelensége iránti perben tett bármely, különösen az alperes „anya vállallata” által tett nyilatkozat, kifejezett szándék, ráutaló magatartás alkalmas lenne az eredeti ajánlati költöttségi idő meghosszabbítására vagy újabb ajánlati költöttség keletkeztetésére. Helytállóan mellőzte ezért az elsőfokú bíróság ezen eljárásokban tett nyilatkozatok vizsgálatát is.

A felszámoló tanúkénti meghallgatására tett bizonyítási indítvány teljesítését a Fővárosi Ítéltábla sem találta indokoltnak, egyrészt az elsőfokú bíróság által is hivatkozott okból, másrészt azért, mivel a Fővárosi Ítéltábla 2016. február 10-én kelt 15.Gf.40.652/2015/9/II. számú jogerős ítéletével megállapítottan az adós felperes és a vevőKft. sem birtokolja már a per tárgyát képező ingatlanokat. Ebből következően is értelmezhetetlen a felperes ajánlati költöttség fennmaradására, újabb ajánlati költöttség létrejöttére tett előadása, hiszen a per tárgyát képező ingóságokat értékesítette. A felperes a másodfokú eljárásban egyébiránt maga is úgy nyilatkozott, hogy az alperes a kifogásolós eljárás tartama alatt arra tett nyilatkozatot „hogy meg kívánja vásárolni pályázat keretében” az ingóságokat. Ugyanakkor a felperes az Kft.-vel megkötött szerződést érvényesnek tekintette, csak a Fővárosi Ítéltábla 2013. december 4-én kelt 11.Gf.40.691/2013/2. számú jogerős ítéletével dőlt el az....Kft.-vel megkötött adásvételi szerződés érvénytelensége, és vált azKft. kötelessé a tulajdonába került ingóságok felperesnek visszaadására. A már fent említett 15.Gf.40.652/2015/9/II. számú ítéletből megállapíthatóan azonban az eredeti állapot nem került helyreállításra, a felperes újabb pályázatot nem írt ki, az ingóságok birtokába visszakerülése hiányában nem is írhatott ki, ezért helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes adásvételi szerződés létrehozása iránti kereseti kérelme a Ptk. 227. § (2) bekezdése alapján lehetetlen szolgáltatásra irányuló semmis szerződés létrehozását célozza. Az adásvételi szerződés létrehozására tehát a szerződéskötési kötelezettség és az előszerződés létrejötte hiányán túl ezen

okból sem kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság indokai, valamint a Fővárosi Ítéltábla által fent kifejtettek alapján helytálló az elsőfokú bíróság keresetet elutasító határozata a vételár megfizetése, továbbá a szerződés létrehozása iránti kereseti kérelem tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság nem tévedett a perköltség felperes által sérelmezett összegének megállapítása során sem.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja szerint a 200.000.000 forint pertárgyérték alapulvételével a pernyertes fél részére felszámítható ügyvédi munkadíj általános forgalmi adóval nem terhelt összege 4.200.000 forint. Ehhez képest a jelentősen, 500.000 forintra mérsékelt ügyvédi munkadíj a felperes vagylagos kereseti kérelmeivel szemben előterjesztett alperesi beadványok (ellenkérelem, elkészítő irat) terjedelmére, szakmai tartalmára, a csatolt okirati mellékletekre, valamint az alperesi jogi képviselők tárgyalásokon történt részvételére figyelemmel a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányban álló. Helytállóan kötelezte ezért az elsőfokú bíróság a felperest az alperes jogi képviseletével felmerült, ügyvédi munkadíjból álló 500.000 forint és ezen összeget terhelő 135.000 forint általános forgalmi adó együttes 635.000 forint összegét kitevő perköltség megfizetésére.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja, (5)-(6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított, a másodfokú eljárásban kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2016. június 22.

Dr. Rutkai Éva s. k.
előadó bíró

Dr. Gál Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
tisztviselő